

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3115/2018
15.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Решат Чакара, адвокат из ..., против тужене Компаније „ББ“ а.д.о. са седиштем у ..., кога заступа пуномоћник Др Немања Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-495/18 од 14.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж-495/18 од 14.08.2018. године тако што се ОДБИЈА, као неоснована, жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Пазару П1-249/13 од 17.11.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца АА из ... да туженој Компанији „ББ“ а.д.о. са седиштем у ..., на име трошкова ревизијског поступка, исплати износ од 21.500,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1-249/13 од 17.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА из ... којим је тражила да се поништи у целости као незаконито решење туженог Компаније „ББ“ а.д.о. ... о престанку радног односа тужиле бр. ... од 05.03.2013. године, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди према туженом да је тужилца засновала радни однос на неодређено време, почев од 01.03.2013. године, са пуним радним временом и то по основу преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, као неоснован. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-495/18 од 14.08.2018. године преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење тужене о престанку радног односа тужиле број ... од 05.03.2013. године; усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено према туженом да је тужилца засновала радни однос на неодређено

време почев од 01.03.2013. године са пуним радним временом, услед тога што је радни однос тужиле на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време; обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка уплати износ од 352.150,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), па је оценио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија, у смислу члана 407. став 2. и став 3. истог закона може изјавити. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији посебно указује, наведеним законским одредбама није прописана као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је засновала радни однос код туженог на одређено време са непуним радним временом почев од 01.12.2010. године до 28.02.2011. године, за обављање послова радног места „преузимач ризика 3“ у организационој јединици туженог – Одељењу за ..., Главна филијала осигурања у ... . Након истека наведеног периода тужилца је са туженим закључила још 4 сукцесивна уговора о раду на одређено време, такође за обављање послова радног места „преузимач ризика 3“, у укупном периоду од 01.03.2011. године до 30.11.2011. године. Након тога, парничне странке су закључиле уговор о раду на одређено време са непуним радним временом почев од 01.12.2011. године до 31.01.2012. године, за обављање послова радног места „вишег референта“. По истеку овог уговора о раду тужилца је са туженим закључила 8 сукцесивних уговора о раду на одређено време са непуним радним временом за обављање послова радног места „преузимач ризика 3“, и то за укупни период од 01.02.2012. године до 31.01.2013. године, да би затим парничне странке закључиле уговор о раду на одређено време са непуним радним временом за обављање послова „преузимач ризика 4“ за период од 01.02.2013. године до 28.02.2013. године. Сви уговори о раду на одређено време су били закључени због привременог повећања обима посла.

Решењем туженог број ... од 05.03.2013. године тужилци је престао радни однос на одређено време уговорен уговором о раду број ... од 11.02.2013. године на период од 01.02.2013. до 28.02.2013. године, и то због истека рока на који је заснован. Након истека овог рока тужилца је дана 05.03.2013. године однела на потпис полису за обнову осигурања директору предузећа „ВВ“ у ... . У карнету за март месец 2013. године није евидентирано присуство тужилце као запослене код туженог, а од 01.03.2013. године шифра под којом је тужилца радила код туженог

више није била активна и нису забележени било какви резултати њеног рада активацијом шифре.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је одбио тужбени захтев, при чему је узео у обзир само чињеницу да након 28.02.2013. године, као датума истека рока за који је заснован радни однос, тужила није наставила да ради код туженог пет радних дана, није добијала радне задатке, није јој исплаћена зарада, нити је подносила захтев за исплату зараде, због чега нема услова да тужили, у смислу одредбе члана 37. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005, 61/05, 54/09) радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев сматрајући да је тужила у периоду од 01.02.2012. до 28.02.2013. године континуирано по више сукцесивних уговора о раду на одређено време, обављала код туженог исте послове, и то „преузимаач ризика 3“ и „преузимаач ризика 4“. У таквој ситуацији предметни уговори о раду имају се сматрати једним уговором по ком укупно трајање рада на одређено време није могло бити дуже од 12 месеци, а како је у конкретном случају рад на наведеним пословима у назначеном периоду очигледно трајао дуже од 12 месеци, по оцени другостепеног суда, таквим закључивањем уговора о раду са тужиљом тужени послодавац је повредио правило о ограниченом трајању радног односа на одређено време прописано одредбом члана 37. став 1. Закона о раду.

Основано се у ревизији указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право, и то одредбе члана 37 Закона о раду.

Погрешан је закључак другостепеног суда да је тужила у периоду од 01.02.2012. године до 28.02.2013. године континуирано, по више сукцесивних уговора о раду на одређено време, обављала исте послове код туженог. Тужила је у периоду од 01.02.2012. године до 31.01.2013. године обављала послове радног места „преузимаач ризика 3“, и то са непуним радним временом које се смањивало у сваком уговору о раду, и то од 6 часова, 5 часова, 4 часа, 3 часа дневно, да би по уговору о раду на одређено време који је закључен за период од 01.01.2013. до 31.01.2013. године непуно радно време било 2 сата дневно. Последњим уговором о раду на одређено време за период од 01.02.2013. до 28.02.2013. године тужила је ангажована на пословима „преузимаач ризика 4“ са радним временом од 2 часа дневно. Оба радна места су била систематизована Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова код туженог из марта месеца 2010. године, али не у свим организационим јединицама. Такође, наведени послови нису потпуно идентични према условима који су потребни за обављање ових послова, а тужила према закљученим уговорима о раду са туженим није обављала послове у истим одељењима, односно организационим јединицама код туженог.

Наиме, по основу уговора о раду који су закључени за период од 01.02.2012. године до 28.02.2013. године тужила је обављала послове преузимаача ризика 3 у Одељењу за .... – Главна Филијала ..., а на основу уговора о раду закљученим за период од 01.02.2013. године до 28.02.2013. године тужила је обављала послове преузимаач ризика 4 у Одељењу ... и ... у Главној филијали ... .

Према Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог, за радно место преузимач ризика 3 у Одељењу за ... прописани су услови – ССС свих занимања, познавања рада на ПС и познавања енглеског језика, а у Одељењу за ... и .... за радно место преузимач ризика 3 потребна је ССС свих занимања и познавања рада на ПС, с тим што у Правилнику није систематизовано место преузимача ризика 4 за ГФО ... .

Из наведеног произлази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев сматрајући да се у конкретном случају нису стекли услови за преображај радног односа тужиле код туженог са одређеног на неодређено време. Ово зато што поред чињенице да тужилца након истека рока на који је заснован радни однос последњим уговором о раду закљученим 01.03.2013. године није наставила да ради код туженог пет радних дана, тужилца није обављала исте послове и радне задатке у периоду дужем од 12 месеци, како је то погрешно закључио другостепени суд. Поред тога, тужилца није засновала радни однос са пуним радним временом, а није доказала да је, и поред закључених уговора о раду са непуним радним временом, обављала послове и радне задатке са пуним радним временом, односно да је радила 8 сати дневно, што је још један разлог због кога радни однос тужиле на одређено време није могао да прерасте у радни однос на неодређено време.

Због свега наведеног ревизија тужене је усвојена, а побијана пресуда преиначена, као у ставу првом изреке.

Тужена је ревизијском поступку успела, трошкове ревизијског поступка је у ревизији тражила и определила, на име састава ревизије 19.800,00 динара (16.500,00 динара плус ПДВ) и таксе на ревизију. Тужилца је обавезана да туженој плати трошкове ревизијског поступка, као у ставу другом изреке, и то само за састав ревизије 16.500,00 динара и таксу на ревизију у износу од 5.000,00 динара, у смислу члана 28. и Тарифног броја 1.тачка 5 Закона о судским таксама („Сл.гласник РС“ број 28/94...106/15). Туженој нису признати трошкови ПДВ-а јер, поред уверења Пореске управе да се налази у сиситему ПДВ-а, пуномоћник тужене није доставио и рачун о извршеним услугама, у смислу става Врховног касационог суда усвојеног на седници Грађанског одељења од 05.07.2016. године.

Техничка исправка ревизије у којој су тражени већи трошкови није узета у обзир, јер је поднета после истека законског рока од 30 дана за изјављивање ревизије (тужени је другостепену пресуду примио 13.09.2018. године, а исправка ревизије предата 01.11.2018. године).

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 416. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић